

15 Φεβρουαρίου 2014

Ρώσοι Νεομάρτυρες και ομολογητές: Το τέλος του Πατριάρχη Τύχωνα

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Οι μπολσεβίκοι δεν συγκινήθηκαν. Η ιδεολογία τους είχε μεθύσει και συνέχιζαν με αμείωτη ένταση τους διωγμούς των αντιφρονούντων. Χιλιάδες χριστιανών εκτελέστηκαν και προστέθηκαν στις τάξεις των Νεομαρτύρων. Ακόμη δεν είχαν τολμήσει να συλλάβουν τον Πατριάρχη, που ήταν πολύ αγαπητός στο λαό. Ο ίδιος ο Λένιν είχε συστήσει πολύ προσοχή, γιατί φοβόταν τη λαϊκή αντίδραση.

Το 1920 η κυβέρνηση διέταξε την κατάσχεση και καταστροφή των εικόνων, ιερών σκευών και Αγίων λειψάνων. Σημειώθηκαν και πάλι λαϊκές εξεγέρσεις από τους πιστούς που έτρεχαν να υπερασπίσουν τις εκκλησίες και τα μοναστήρια. Πολλοί συλλαμβάνονταν ή φονεύονταν επί τόπου. Στο μεταξύ το 1921 ο εμφύλιος πόλεμος βάδιζε προς το τέλος. Η ήττα του «λευκού στρατού» ανάγκασε πολλούς κληρικούς να καταφύγουν στο εξωτερικό, ενώ ο φοβερός λιμός του ίδιου έτους έγινε αιτία να οξυνθούν και πάλι οι σχέσεις Εκκλησίας και μπολσεβίκων.

Ένα νέο διάταγμα που δημοσιεύθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 1921 αποσκοπούσε στην πλήρη καταλήστευση της εκκλησιαστικής περιουσίας και των «θησαυρών» της Εκκλησίας, για να βοηθηθούν οι λιμοκτονούντες. Να σημειώσουμε εδώ ότι ο φοβερός λιμός στοίχισε έξι εκατομμύρια θανάτους. Πίσω όμως από την κατάσχεση κρύβονται ύποπτοι σκοποί...

Από το καλοκαίρι του 1921, μόλις άρχισε ο λιμός, η Εκκλησία είχε ήδη συγκροτήσει παντού επιτροπές που έκαναν εράνους για την ανακούφιση των πεινασμένων. Όμως η κυβέρνηση δεν δέχθηκε. Απαγόρευσαν τις επιτροπές και κατάσχεσαν τα χρήματα υπέρ του δημοσίου ταμείου. Και πάλι ο Πατριάρχης, βλέποντας με πόνο τη δυστυχία του ποιμνίου του, έστειλε εγκύκλιο με την οποία προέτρεπε τους πιστούς να βοηθήσουν όσο μπορούσαν τους λιμοκτονούντας. Επίσης επέτρεψαν στα ενοριακά συμβούλια να θυσιάζουν αντικείμενα και ιερά σκεύη που δεν ήταν απαραίτητα για την άσκηση της λατρείας. Η κυβέρνηση, φοβούμενη τη θετική επίδραση που θα είχε η ενέργεια αυτή της Εκκλησίας απέναντι στο λαό, αρνήθηκε. Με νέο διάταγμα στις 26 Φεβρουαρίου διέταξε να αφαιρεθούν από τους ναούς όλα τα τιμαλφή για τους πεινασμένους. Αυτή η βίαιη κατάσχεση θεωρήθηκε ιεροσυλία και η Εκκλησία αντέδρασε.

Ο Μητροπολίτης Πετροπόλεως Βενιαμίν δήλωσε: «Όλα αυτά ανήκουν στο Θεό και θα τα δώσουμε μόνοι μας». Και λίγο αργότερα διακήρυξε: «Η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι πρόθυμη να τα δώσει όλα, για να βοηθήσει τους πεινασμένους, και μόνο τη βίαιη κατάσχεση θεωρεί ιεροσυλία». Υπήρχε άλλωστε ο κίνδυνος όλ' αυτά τα ιερά να μην καταλήξουν στους πεινασμένους, αλλά στα χέρια των κρατούντων και καιροσκόπων.

Η σοβιετική εξουσία όχι μόνον δεν συμφώνησε, αλλά άρχισε μια τρομερή εκστρατεία κατασφυοκτονίας της Εκκλησίας. Το μήνυμα που πέρασε ήταν πως η Εκκλησία είναι υπεύθυνη για το λιμό. Έτσι δόθηκε το έναυσμα για νέες διώξεις κληρικών, φυλακίσεις και εκκλησιαστικές δίκες. Έγραφε τότε ο Λένιν σε απόρρητη επιστολή του προς το πολιτικό γραφείο του κόμματος. «Όσο περισσότερο πλήξουμε τους κυριότερους εκπρόσωπους του αντιδραστικού κλήρου, τόσο

καλύτερα θα είναι. Πρέπει να τους δώσουμε ένα μάθημα, ώστε επί πολλές δεκαετίες ούτε καν να διανοηθούν ότι θα μπορούσαν να προβάλλουν αντίσταση».

Το Μάιο του 1922 ο Πατριάρχης συνελήφθη και φυλακίστηκε. Η κυβέρνηση εφαρμόζοντας τη γνωστή τακτική του «διαίρει και βασίλευε», ενθαρρύνοντας φιλόδοξους αποστάτες «ανανεωτές» κληρικούς, δημιούργησε τη «Ζωντανή Εκκλησία». Σύντομα οι «ανανεωτές» κατέλαβαν την πλειονότητα των ενοριών. Ο θρίαμβος της «Ζωντανής Εκκλησίας» είχε εκ των προτέρων ημερομηνία λήξης. Και τούτο γιατί δεν είχε καθόλου λαϊκό έρεισμα. Μετά από λίγα χρόνια αυτοδιαλύθηκε.

Το 1922 ήταν δραματικό για την Εκκλησία. Ο απολογισμός των φονευθέντων μελών της ήταν θλιβερός. Μόνον αυτή τη χρονιά εκτελέστηκαν 2.690 κληρικοί, 1.962 μοναχοί, 3.447 μοναχές. Σύνολο 8.100. Και βέβαια πολύ περισσότεροι ήταν οι πιστοί λαϊκοί.

Λίγο πριν αφήσει την τελευταία του πνοή ο Πατριάρχης Τύχων, ψιθύρισε τα προφητικά λόγια: «Η νύχτα θα είναι πολύ μακριά και πολύ σκοτεινή». Το βράδυ της 25ης Μαρτίου 1925 παρέδωσε ήσυχα την ψυχή του στον δίκαιο κριτή. Την κηδεία του, που έγινε την Κυριακή των Βαΐων, 30 Μαρτίου, παρακολούθησαν εκατοντάδες χιλιάδες λαού. Στη συνείδηση του λαού άρχισε να τιμάται ως Άγιος. Ο τάφος του στην Ι. Μονή Ντονσκόι έγινε προσκύνημα σ' όλα τα μετέπειτα χρόνια. Στις 9 Οκτωβρίου 1989 η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου Μόσχας διακήρυξε επίσημα την αγιότητά του και τα λείψανά του ανεκομίσθησαν στο Καθολικό της Μονής.

[Συνεχίζεται]